

Arrest

nr. 220 287 van 26 april 2019
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché K. ALLIJNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 10 maart 2019 wordt verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder de vereiste documenten. Op dezelfde dag wordt zij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt zij om internationale bescherming. Op 27 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die op 28 maart 2019 aan verzoekster per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I. T. (...), bent een Palestijnse burger van Arabische origine. U bent geboren op 23 mei 1969 in de wijk Abasan Al Kabira behorend tot de regio Khan Younes waar u tot aan uw vlucht uit Gaza woonde. U bent een soennitische moslima en een oorspronkelijke bewoner van Gaza. Uw man en uw kinderen wonen steeds in Gaza, met uitzondering van uw oudste dochter S. T. (...) die in januari 2019 naar België kwam om internationale bescherming aan te vragen en die vervolgens erkend werd als vluchteling.

U hebt universitaire studies gevolgd in Libië en daarna tien jaar als apothekeres gewerkt in een kliniek in Gaza tot 2007. Toen Hamas aan de macht kwam stopte u met werken. Uw man werkte vroeger op de luchthaven in Gaza die in 2008 volledig vernietigd werd. Hij is momenteel op pensioen. Uw kinderen studeren in Gaza.

Drie weken voor uw vlucht uit Gaza kreeg u problemen met Hamasleden. Ze wilden gebruik maken van de locatie van uw huis dat strategisch gelegen is. Uw huis ligt immers aan de grens met Israël. Ze wilden vanop uw dak het Israëlische leger observeren. Er kwamen drie gemaskerde Hamas-leden naar uw huis. U hebt de deur bewust niet opengedaan omdat u niet wilde dat ze uw huis binnenkwamen. Uw huis zou hierdoor immers een doelwit kunnen worden van het Israëlische leger. Ze forceerden de deur en kwamen toch binnen. U hebt hen willen tegenhouden en verzet getoond. Ze hebben tegen u geroepen. Een van de drie ging toch naar uw dak. U werd gearresteerd omdat u verzet toonde. Ze namen u mee naar het plaatselijke politiekantoor waar u twee dagen lang werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u beledigd, geduwd, ondervraagd en in een donkere kamer alleen opgesloten. De politieagenten hebben u gevraagd waarom u niet meewerkte met Hamas en waarom u Hamas tegenhield. U hebt hen gezegd dat u bang was voor het leven van uw kinderen, wegens de mogelijke represailles van Israël. Ze luisterden niet naar u. Ze hebben u met de dood bedreigd. Mocht u in de toekomst Hamas nog tegenwerken, zouden ze u vermoorden. Na twee dagen mocht u na ondertekening van een document vertrekken. In dat attest beloofde u dat u Hamas niet zou tegenhouden om bij u thuis te komen voor hun acties. Na uw vrijlating bleef u twee weken thuis. Na twee weken kwamen opnieuw mannen van Hamas uw huis binnen. Ze hebben zich verschuild tussen de bomen in uw tuin om het Israëlische leger te kunnen observeren. Ze gingen ook naar uw dak maar u weet niet wat ze daar gedaan hebben. De volgende dag heeft u de bomen gekapt. Hamas heeft vervolgens vernomen wat u heeft gedaan. Ze hebben een oproepingsbrief naar uw huis gestuurd. U moest zich zo snel mogelijk gaan melden in het politiekantoor. Omdat u de vorige keer mishandeld werd, wilde u niet terug naar de politie gaan. U dook onder bij een vriendin van u die in Khan Younes woonde. De dag nadat u de oproepingsbrief kreeg, vielen Hamasleden uw huis opnieuw binnen. Ze hebben de deuren kapotgeslagen en uw man gevraagd naar uw locatie.

Uw man regelde ondertussen uw vlucht uit Gaza. Hiervoor heeft hij 1500 dollar betaald. Na vier dagen bij uw vriendin verliet u Gaza via de Rafah grenspost, op 28 februari 2019. U ging naar Egypte waar u negen dagen bleef. Vandaar stuurde u uw originele paspoort terug naar Gaza. Uw man regelde een Schengenvisum voor u en stuurde het terug naar u. U reisde verder met dat Schengenvisum op uw paspoort. U nam een eerste vlucht naar Jordanië vanwaar u een verdere vlucht nam naar Brussel. In Brussel vernietigde u uw paspoort omdat u niet wilde teruggestuurd worden naar Gaza. Bij uw aankomst op 10 maart 2019 vroeg u internationale bescherming aan. Vervolgens werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door Hamas omdat u hen had tegengewerkt. Bovendien verklaart u dat Gaza onleefbaar is omwille van de algemene situatie en dat de situatie verslechterd is sinds de Mars van de Terugkeer.

Ter staving van uw verzoek legde u uw identiteitskaart neer, uw huwelijksakte, documenten die oorlogsschade aan uw huis bewijzen, bewijs dat uw echtgenoot met vervroegd pensioen is gegaan, een kopie van de beslissing van uw dochter in België en een oproepingsbrief van Hamas gericht aan uw echtgenoot (zonder datum). Na uw persoonlijk onderhoud door het CGVS voegde u ook een kopie van een oproepingsbrief van Hamas dd. 24/02/2019 gericht aan u toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, in casu uw originele paspoort, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met Hamas wordt immers onderuit gehaald door een aantal elementen. Eerst en vooral acht het CGVS het zeer ongeloofwaardig dat Hamas, die u arresteerde en twee dagen lang 'folterde' omdat u hen de toegang tot uw huis weigerde dat op een strategische locatie gelegen blijkt te zijn, na uw vertrek uit Gaza niet meer naar uw huis zou zijn gekomen. U verklaarde nochtans dat Hamas de locatie van uw huis wilde gebruiken omdat het dichtbij de grens met Israël lag. Vanuit uw huis konden ze immers het Israëlische leger observeren met hun verrekijkers of zelfs vanop uw dak raketten afvuren naar Israël. U hebt hen echter tegengehouden waardoor u twee dagen lang vastgehouden werd. U werd vrijgelaten mits een belofteattest dat u hen niet meer de toegang tot uw huis zou weigeren. Daarna kwam Hamas nog een keer naar uw huis, de dag nadat ze u een oproepingsbrief verstuurd hebben. Gevraagd of dat de laatste keer was dat Hamas naar uw huis kwamen, antwoordde u bevestigend (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het is verre van geloofwaardig dat Hamas, dat eerst zoveel moeite deed om deze strategische locatie van waaruit ze Israël konden bedreigen te gebruiken, daarna totaal geen interesse meer daarin zou tonen, dit terwijl ze in uw afwezigheid uw huis nog beter kon benutten vermits ze geen verzet van uw kant zou zien. Geconfronteerd hiermee, antwoordde u eerst dat Hamas niet meer bij u thuis kwam omdat ze weten dat u weg bent, wat geen verklaring is gezien bovenstaande opmerking. U herinnert aan de essentie van het probleem, namelijk dat Hamas eigenlijk uw huis wilde gebruiken voor hun operaties tegen Israël, paste u uw antwoord aan en verklaarde u ineens dat u niet durft te zeggen dat ze niet meer bij u thuis komen. Uw man zou het niet zeggen aan telefoon omdat het delicaat zou zijn (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Het zijn echter ad-hoc verklaringen die weinig steek houden. U schijnt uw antwoorden aan te passen om deze te laten stroken met de vraagstelling.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit haalt, is het feit dat u Gaza toch hebt kunnen verlaten op het moment dat u gezocht werd door Hamas via de Rafah grenspost, die toen nochtans door Hamas zelf bewaakt werd (CGVS, p. 4). U werd al eerder gearresteerd en Hamas heeft een oproepingsbrief naar uw huis gestuurd waarop u niet was ingegaan. Ze hebben daarop uw man gevraagd naar uw locatie en alles bij u thuis kapotgemaakt omdat ze u niet vonden (CGVS, p. 14). Toch bent u in die periode door de Rafah grenspost kunnen vluchten. Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat uw man alles geregeld heeft en dat Hamas de bussen niet controleerden van mensen die "coördinatiegeld" ('tansik') betaalden. Die mensen zouden al op voorhand goedgekeurd zijn door de Egyptische grensdienst. Die bussen zouden dus niet langs Hamas gaan. Uw verklaring is niet overtuigend. Het is immers fysiek niet mogelijk om Hamas te vermijden aan de Rafah grenspost vermits u om Gaza te verlaten eerst door die Palestijnse poort moet passeren en daarna pas in het Egyptische Rafah kan aankomen. Hiermee geconfronteerd en verder uitleg gevraagd naar de details van uw oversteek, kon u geen antwoord bieden (CGVS, p. 14-15). U gaf aan dat u er geen kennis van hebt en dat uw man alles geregeld heeft (CGVS, p. 4). Dergelijk gedrag is dan weer in tegenstrijd met uw vrees voor vervolging door Hamas. Iemand die een dusdanige vrees heeft voor haar autoriteiten dat zij daardoor haar land moet verlaten, zou zich toch meer informeren naar de modaliteiten van haar vlucht, vermits zij langs dezelfde autoriteiten passeert om haar land te ontvluchten. Dat u daar geen verdere details van weet en louter vertrouwde op de 'tansik' dat uw man voor u betaald heeft aan de Egyptische

autoriteiten, komt niet overeen met de ernst van uw vrees voor Hamas, en evenmin met uw profiel als hoogopgeleide vrouw die wel in staat is om dergelijke informatie te verkrijgen en te begrijpen.

Verder blijkt u ook weinig te weten over het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek uit Gaza. U hiernaar gevraagd, antwoordde u negatief. U zou nochtans in contact zijn met uw familieleden. Uw man zou u verteld hebben dat de algemene situatie verslechterd is sinds de Mars van de terugkeer (CGVS, p. 7). Uw gezinsleden zouden echter geen persoonlijke problemen hebben (CGVS, p. 3). Ook van de inval van Hamas bij u thuis, de dag nadat u uw huis verliet, hebt u weinig kennis. Basisinformatie zoals wie precies uw huis binnenviel of met hoeveel, hebt u niet (CGVS, p. 14). Van iemand die haar land is moeten vluchten en haar gezin heeft moeten achterlaten wordt nochtans verwacht dat zij nieuwsgierig zou zijn in het verdere verloop van haar problemen, en dit dus ook na vertrek uit haar land, te meer uw echtgenoot en enkele van uw kinderen nog zijn achtergebleven. Uw geringe interesse komt dan helemaal niet overeen met uw beweerde vrees.

Naast al het bovenstaande zijn er nog een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen. Zo gaf u in uw eerder onderhoud voor DVZ aan dat uw man zich ook verzette tegen Hamas en vervolgens geslagen werd door hen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw onderhoud door het CGVS verklaarde u echter dat hij op het moment dat Hamas uw huis binnenkwam niet thuis was, dat hij zelf geen problemen kende met Hamas en dat hij slechts een keer een woordenwisseling had met Hamas (CGVS, p. 6). Nergens maakte u melding van het feit dat hij geslagen werd door Hamas terwijl u eerder beweerde dat hij zich ook verzette tegen Hamas en geslagen werd.

Een andere inconsistentie betreft het kappen van de bomen bij u thuis. Uit uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt dat u de bomen in uw thuis hebt laten afkappen om het voor Hamas onmogelijk te maken uw tuin te gebruiken om het Israëlsche leger te observeren, hetgeen op zijn beurt Hamas boos maakte. In uw eerdere verklaringen voor DVZ wordt echter het volgende gelezen: "De laatste tijd nam de druk op ons toe. De bomen aan ons huis werden gekapt. Dit om ons te ontmoedigen daar te blijven" (Vragenlijst DVZ, vraag 5, p. 2). Op het einde aan deze verklaringen voegde u dan weer toe: "de familie kapte de bomen weg" (Vragenlijst, vraag 5, p. 2), maar u maakte geen melding van de reden hiervoor of de reactie van Hamas hierop. Deze verklaringen komen niet overeen met elkaar en zetten daarmee de geloofwaardigheid van uw asielmotief verder op de helling.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, documenten die de oorlogsschade aan uw huis bewijzen, een document dat bewijst dat uw echtgenoot met vervroegd pensioen is gegaan, een kopie van de betekening van de beslissing van uw dochter in België en een oproepingsbrief gericht aan uw echtgenoot neer. Na uw persoonlijk onderhoud voegde u ook een kopie van een oproepingsbrief van Hamas gericht aan u toe. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Eerst en vooral dient te worden gewezen op het feit dat u uw Palestijnse paspoort doelbewust vernietigd hebt bij uw aankomst in Brussel. U verklaarde dat u Gaza met uw eigen paspoort verliet en dat u dit paspoort in Brussel vernietigd hebt omdat u niet wil teruggestuurd worden naar Gaza (CGVS, p. 5). Een belangrijk document moedwillig afscheuren duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een

negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Uw identiteitskaart bewijst uw identiteit en nationaliteit. De documenten die de oorlogsschade aan uw huis bewijzen zijn niet doorslaggevend voor de beoordeling van uw beschermingsnood vermits uw huis ondertussen weer hersteld is. Het bewijs dat uw echtgenoot met vervroegd pensioen is vertrokken voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. Uw huwelijksakte toont uw burgerlijke staat aan, hetgeen niet betwist wordt.

Op de dag van uw onderhoud door het CGVS had u bovendien geen documenten om uw problemen met Hamas te staven. U zou nochtans een oproepingsbrief van Hamas hebben gekregen. U gevraagd waar die brief lag, antwoordde u dat deze nog thuis was. U dacht dat het niet nodig zou zijn dit voor te leggen (CGVS p. 14). Aldus hebt u dat niet neergelegd voor uw asiëldossier hoewel u andere documenten wel al had bezorgd via uw sociaal assistente in het centrum waar u verblijft, zoals de twee documenten die schade aan uw huis bewijzen, een document dat het pensioen van uw man bewijst, uw huwelijksakte, een oproepingsbrief die uw man kreeg van de politie en bewijzen van het beschermingsstatuut van uw dochter in België, documenten die veel minder bewijskrachtig zijn gezien zij niet over de essentie van uw problemen gaan. Dat u dan het enige bewijs van uw problemen met Hamas, namelijk de oproepingsbrief die u van hen kreeg, pas op verzoek van het CGVS na uw persoonlijk onderhoud hebt neergelegd, is opmerkelijk en doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het genoemde document. Met betrekking tot de genoemde oproepingsbrief, dient verder te worden opgemerkt dat documenten pas waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn, waardoor de documenten die dit relaas ondersteunen ook geen waarde hebben.

Naast deze oproepingsbrief hebt u ook een andere oproepingsbrief neergelegd die aan uw echtgenoot is gericht. Van deze oproepingsbrief maakte u echter helemaal geen melding tijdens uw onderhoud. Daar verklaarde u integendeel dat uw man geen problemen kende met Hamas, dat hij slechts een woordenwisseling had met hen. Dat u dan toch plots een oproepingsbrief voor uw man indient, is dan ook opmerkelijk. Bovendien bevat deze oproepingsbrief geen datum hoewel uw man 'onmiddellijk' wordt opgeroepen door de politie naar het politiekantoor (zie documenten).

U legde ook bewijzen neer dat uw dochter als vluchteling erkend werd in België. Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw dochter hier erkend werd als vluchteling, niet automatisch betekent dat u ook in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Er dient immers benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Volgens deze individuele beoordeling komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza.

Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers eigenares van uw huis waar uw gezinsleden heden wonen. Uw huis werd beschadigd in de oorlogen van 2008 en 2014, verklaarde u. Uit uw verklaringen blijkt echter dat het ondertussen weer hersteld is. U kreeg hiervoor hulp van UNDP in de vorm van vier zakken cement, alsook financiële hulp van uw familieleden (CGVS, p. 9-10). Uw dochter in België verklaarde bovendien dat u ook nog landbouwgrond als eigendom heeft (landeninformatie nr. 1a, p. 5). Daarenboven krijgt uw man een pensioenuitkering, maandelijks 1030 shekel. Dat zijn pensioen niet voldoende was om de universitaire studies van uw dochter in Egypte te betalen waardoor ze vroegtijdig moest stoppen met studeren daar, kan geenszins gezien worden als een moeilijkheid dat het niveau van hardheid bereikt dat door artikel 3 van het EVRM vereist. Hoewel u financiële problemen aanhaalt, blijkt uit uw verklaringen dat uw familieleden in Gaza toch hun leven kunnen verderzetten. In Gaza hadden u en uw familie toegang tot drinkbaar water dat jullie zelf kochten (CGVS, p. 9). Hoewel beperkt, zoals overal in Gaza, hadden jullie ook toegang tot elektriciteit, en belangrijker nog, beschikten jullie over batterijen die jullie konden gebruiken in geval van onderbrekingen. Uit uw verklaringen blijkt u ook over een televisie te beschikken, hetgeen ook uw toegang tot elektriciteit aanduidt. U en uw gezinsleden hebben verder ook toegang tot medische zorgen omdat uw man een ziekteverzekering heeft als voormalige ambtenaar.

Bovendien komt u uit een grote familie. U hebt immers in totaal 18 broers en zussen die u kunnen helpen zodat u niet in onmenselijke levensomstandigheden terechtkomt. U bent in contact met uw broers en zussen. U hebt een broer in Saudi-Arabië die daar als ingenieur werkt en een zus in Saudi-Arabië die daar als arts werkt. Een andere zus van u werkt in Algerije als arts. De rest van uw broers en zussen zijn in Gaza en zijn allemaal op pensioen (CGVS, p. 7). Uw familieleden blijken in staat te zijn om zich medische behandelingen buiten Gaza te permitteren en u ook te helpen in geval van nood (CGVS, p. 9). Uw familieleden hebben u financieel geholpen om Gaza te verlaten en vroeger ook om uw huis te herstellen nadat het beschadigd werd tijdens de oorlog. Bovendien woonde u tijdens de oorlog bij uw zus en bij andere kennissen.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in 2016, zonder enige concrete aanleiding een nieuw paspoort hebt laten aanmaken omdat het oude vervallen was. U had toen echter geen problemen met Hamas, dus ook geen noodzaak om uw land te verlaten. U ging eerder in 2012 samen met uw broer naar Egypte voor zijn medische behandeling. Daarna was uw paspoort vervallen. Dus betaalde u 100 dollar om een nieuw paspoort te laten maken dat u dan pas in 2019 gebruikt zou hebben voor uw vlucht uit Gaza (CGVS, p. 10). Dat u in staat bent om zonder reden 100 dollar te betalen voor een paspoort dat u niet onmiddellijk nodig had, wijst ook op uw financiële draagkracht. 100 dollar betalen voor een document dat niet direct noodzakelijk is, is immers moeilijk voor een gemiddelde Gazaan. Uw socio-economische situatie komt dan ook overeen met de objectieve informatie die stelt dat niet-UNRWA vluchtelingen, dus de oorspronkelijke bewoners van Gaza zoals u er ook een bent, dikwijls tot de betere klasse in Gaza behoren (landeninformatie nr. 2).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai (WS), regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen

terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van

geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster aan dat haar de status van vluchteling, minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de desastreuze socio-economische omstandigheden in Gaza, de onveiligheid in Gaza in het algemeen, omdat zij niet veilig kan terugkeren naar Gaza en omdat zij persoonlijk vervolgd wordt.

Zij licht dit als volgt toe:

"1.a. De humanitaire situatie in Gaza in het algemeen

In Gaza is de socio-economische situatie zeer slechts, zoals zal blijken uit onderstaande geciteerde rapporten:

Zie UN General Assembly, Report by the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967 (demonstrations and use of force; access and movement restrictions; other topics), 22 oktober 2018:

(...) (vrij vertaald: De humanitaire en mensenrechtensituatie in Gaza rafelt langzaam uiteen. De elektriciteitscrisis blijft en hindert de toegang tot medische verzorging, opleiding en levensonderhoud aanzienlijk. Sinds 2018 hebben de Gazanen niet meer dan 6 uur elektriciteit per dag gehad en meestal slechts 5 uur per dag. In de meest recente maanden heeft de VN herhaaldelijk aangedrongen op noodbrandstof voor Gaza om te vermijden dat de essentiële diensten volledig uitvallen, in het bijzonder nadat Israël beperkingen heeft opgelegd op de invoer van brandstof in Gaza).

(...) (vrij vertaald: De Wereldbank heeft gemeld dat de economie van Gaza in vrije val is met minstens een daling van 6% in het eerste kwartaal van 2018. Het citeerde de blokkade als de belangrijkste oorzaak maar vermeldde ook bijkomende factoren zoals de belangrijke besparingen van UNRWA en de beslissing van de PA om de salarissen te verlagen, protesten en het gebruik van geweld.)

(...) (Naast de beperkingen voor individuen om te reizen heeft Israël in de meest recente maanden de toegang tot Gaza geblokkeerd voor essentiële goederen. Israël heeft duidelijk gesteld dat deze maatregelen werden genomen als antwoord op explosieven die worden gestuurd naar Israël en die de Israëlische oogst ernstige schade hebben toegebracht. Dit leidde tot ernstige schaarste van onder meer noodbrandstof. Zoals hierboven aangegeven heeft de VN verschillende malen gewaarschuwd dat de essentiële diensten volledig zullen ineens stuiten als er geen noodbrandstof binnen mag in Gaza. Het feit dat de hele bevolking van Gaza hierdoor in nog slechtere levensomstandigheden terecht komt, komt neer op een collectieve bestraffing, hetgeen verboden is onder art. 33 van de Vierde Conventie van Geneve.)

Zie NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag

In augustus 2012 kondigde de VN aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden.

"(...)" (UN, Gaza in 2020, A liveable place?, augustus 2012) (zonder enige actie zal het dagelijkse leven in Gaza tegen 2020 erger worden dan nu. Er zal virtueel geen toegang meer zijn tot drinkbaar water, de kwaliteit van onderwijs en medische verzorging zal verslechteren en betaalbare en betrouwbare elektriciteit zal een utopie worden. Het aantal arme, gemarginaliseerde mensen in hongersnood zal toenemen.)

In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is sprake van de-development.

"(...)" (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 3) (Uit dit rapport blijkt dat de toestand in 2020 nog sneller zal achteruit gaan dan was voorspeld. Met name is er sprake van een constante verslechtering van de levensstandaard en de kwetsbaarheid in Gaza. De kwetsbaarheid zal nog vergroten als de gevechten toenemen. Bijgevolg zit Gaza in een neerwaardse spiraal van onderontwikkeling, waarbij de bevolking van Gaza volledige hulpafhankelijk is geworden. In de laatste 10 jaar is het aantal mensen dat nood heeft aan humanitaire hulp meer dan 1 miljoen gebleven, en in 2017 bedroeg het 1.2 miljoen.)

In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder significant (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, 23 februari 2018, p. 7 <https://www.refworld.org/docid/5a9908ed4.html>)

De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden.

"(...)" 31 (Vrij vertaald: In het licht van de instorting van de economie in Gaza is de Palestijnse levensstandaard blijven dalen, waarbij de hulpstromen niet langer een boost geven aan de groei. De aanhoudende restricties in de Westelijke Jordaanoever en de blokkade in Gaza hebben de productieve sector uitgehold en verhinderd dat de economie haar capaciteit bereikte. Doordat de hulp voor Gaza daalde in het laatste jaar, is de economie in vrije val met een daling van 6% in het eerste kwartaal van 2018, en een werkloosheidsgraad van 53 percent (meer dan 70 % bij de jongeren). Uit de eerste analyse blijkt dat de resultaten nog slechter zijn in het tweede kwartaal van 2018. Gezien iedereen in Gaza reeds onder de armoedegrens leefde voorafgaand aan deze laatste ontwikkelingen, is de verslechtering alarmerend.)

"(...) (De economie is erg verslechterd in 2018 ingevolge een afname van de activiteit in Gaza. Volgens de eerste data van de Palestijnse bureau voor statistiek is het BNP gedaald met 2% tijdens het eerste kwartaal van 2018. De economie lijdt onder beperkingen van verkeer, toegang en handel die de investeringen extreem laag gehouden hebben en geleid hebben tot desindustrialisering. Aanzienlijke transfersen door de internationale gemeenschap hebben de koopkracht versterkt maar deze stromen zijn gedaald en ineengezakt in 2017-18 in het bijzonder voor Gaza, hetgeen leidde tot een nog tragere groei van de economie.)

"(...)" (The World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p. 8) (De economie in Gaza dreigt in te storten. In 2017 is de economie niet gegroeid in gevolge de sterke besparingen door de PA en de aanhoudende economische isolatie. De situatie werd nog moeilijker in 2018 omdat de steun door de PA nog meer daalde. Als een gevolg hiervan is de economie gedaald met 6% in het eerste kwartaal van 2018 in dit in het algemeen en in het bijzonder in de bouw, publieke administratie en verdediging, die voorheen de belangrijkste groeifactoren waren voor de economie in Gaza. De instorting van de economie heeft ook geleid tot een snelle instorting van de humanitaire situatie in het land)

De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten.

"(...)" (Recente beslissingen van de GOI hebben eveneens geleid tot een verslechtering van de economische en sociale toestand in Gaza. In juli heeft de GOI de oversteekplaats Karm Abu Salem gesloten, de enige operationele commerciële oversteek naar Gaza. Sindsdien mogen er enkel nog voedsel en medicijnen binnen maar geen andere materialen meer. De GOI heft ook de vizzone van Gaza beperkt van 6 naar 3 nautische mijl, terwijl de Oslo akkoorden voorzien in 20 mijl. Deze beslissingen hebben de reeds slechte economische en sociale omstandigheden in Gaza nog erger gemaakt. In het bijzonder het invoerverbod van brandstof leidt tot een crisis in de gezondheidssector waar brandstof nodig is voor de noodgeneratoren die stilaan leeg zijn."

"(...)" (The World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, 27 september 2018, p. 23) (Nieuwe werkloosheidscijfers voor het tweede kwartaal van 2018 werden vrijgegeven en tonen aan dat de werkloosheid een nieuw hoogtepunt heeft bereikt in Gaza, en met name 54% bedraagt- 5 procentpunten hoger dan in het eerste kwartaal. Dit is een belangrijke indicatie dat de economie nog meer achteruit is gegaan in Gaza).

Anno 2018 leeft 53 procent van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het bruto binnenlands product gedaald met 5,3 procent, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzeke en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9 procent.

"(...)" (The World Bank, Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee, mei 2017, p. 8) (De armoedegraad in Gaza blijft volatiel omdat een groot aantal Gazanen net aan de armoedegrens leeft en eronder zal vallen als er een nieuw conflict uitbreekt. De levensomstandigheden zijn er sterk op achteruit gegaan in de meest recente jaren. De meeste recente cijfers uit 2017 tonen aan de armoedegraad is gestegen van 25.9 naar 29.2 percent, waarbij de stijging het sterkst was in Gaza (stijging met 14.4 % naar 53%).

"(...)" (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 13, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>) (De werkloosheid in het derde kwartaal van 2018 is gestegen naar 54.9%, de hoogste graad ooit in Gaza en één van de belangrijkste oorzaken voor voedseltekort. Uit een andere studie in dit bulletin blijkt dat 68% van de huishoudens in 2018 voedselonzeke was, dat is een stijging met 9% ten opzichte van 2014) en dit terwijl bijna 70% van de huishoudens enige vorm van voedselhulp ontvangen).

...

De Gazastrook blijft lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen.

"(...)" (Vrij vertaald: Sinds april 2017 is Gaza in een diepe elektriciteitscrisis ingevolge een dispuut tussen de Palestijnse autoriteit en Hamas over de betaling van brandstof voor de elektriciteitsfabriek waardoor de bevolking van Gaza slechts enkele uren per dag elektriciteit heeft en de basisdienstverlening gehypothekeerd wordt. Begin 2018 is de betalingssituatie verbeterd waardoor er opnieuw tot 6 uur elektriciteit per dag was; Maar Gaza leidt nog altijd onder ernstige stroomonderbrekingen en de situatie wordt nog verergerd door het gebrek aan brandstof voor de noodgeneratoren vereist om de ziekenhuizen, scholen, waterinfrastructuur en sanitaire diensten open te houden.) (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return)

De toegang tot drinkbaar water is kritiek.

"(...)" (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return) (De beschikbaarheid van drinkbaar water in Gaza is kritiek. Ingevolge constante stroomonderbrekingen hebben de gezinnen slechts 2 of 3 uur leidingwater per dag. De bevolking hangt bijgevolg af van het water aan de kust, maar dat is voor 96% ondrinkbaar. Omdat het leidingwater van een slechte kwaliteit is moet 90% van de bevolking een beroep doen op private waterleveranciers wat

een bijkomende uitgave voor de arme families is. In Oost- Gaza leven ongeveer 100000 mensen zonder toegang tot het waternetwerk.”)

“(…)” (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p 21, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>) (Het wordt voorspeld dat tegen 2020 de watertoelevering via de kust in Gaza onherstelbaar zal zijn beschadigd. Als er niet genoeg water is zullen de levensomstandigheden van de mensen in Gaza nog slechter worden, en zullen zij blootgesteld worden aan ziektes en andere bedreigingen).

“(…)” OCHA, Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory, oktober 2018 (vrij vertaald: Volgens een studie van RAND kan de situatie als zij niet onmiddellijk verholpen wordt leiden tot de uitbraak van ziektes of een andere crisis in de publieke gezondheidszorg, die dreigt uit te breiden naar Israël en Egypte. Dit kan enkel worden vermeden door humanitaire interventie, met inbegrip van projecten die erop gericht zijn te zorgen voor drinkbaar water, rioleringen die niet meer overlopen, waterzuivering en vaccinatie.)

Ook Gaza's gezondheidszorg, voor zover deze al bestaande is, staat op de rand van instorting.

“(…)” (Door de blokkade kan de gezondheidssector niet voorzien in opleiding, levering van medicijnen en materiaal en onderhoud van haar infrastructuur. Verschillende ziekenhuizen werden ook beschadigd of verwoest tijdens de drie oorlogen in Gaza. Als gevolg hiervan is het aantal functionerende eerstelijns ziekenhuizen gedaald van 56 naar 49 terwijl de bevolking is verdubbeld) [...]

“(…)” (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 22-23, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>) (De afname van de infrastructuur en het personeel heeft verontrustende implicaties voor de kwaliteit en algemene toereikendheid van het gezondheidssysteem. Deze problemen worden nog verergerd door het chronische tekort aan essentiële geneesmiddelen en medische instrumenten en het gegeven dat het medische personeel niet regelmatig wordt betaald)

“(…)”⁴⁶ (De blokkade, opeenvolgende conflicten en de socio-economische crisis hebben ertoe geleid dat de gezondheidszorg in Gaza op instorten staat. Hoewel de bevolking blijft toenemen en daarmee ook het aantal medische problemen, daalt de capaciteit van de publieke gezondheidssector, met inbegrip van de medische infrastructuur, middelen, leveringen en personeelsbezetting. Extensieve stroomonderbrekingen en tekorten aan brandstof hebben de problemen in de gezondheidssector nog verergerd. Hoewel de meest belangrijke afdelingen in de ziekenhuizen nog steeds werken, was er een onderbreking in de primaire en secundaire gezondheidszorg. Het ministerie voor gezondheid heeft belangrijke besparingen opgelegd met inbegrip van de sluiting van 3 ziekenhuizen en de partiële sluiting van een vierde, hetgeen meer dan 300000 mensen raakt. De goede werking van essentiële diensten zoals bloedbanken, laboratoria en opslagplaatsen van vaccins wordt ook in het gedrang gebracht door de stroomonderbrekingen. Volgens WHO zal elke verdere onderbreking van de stroom levensbedreigend worden voor personen die afhankelijk zijn van elektrische apparatuur.)

Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. “(…)” (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, p. 12-13) (vrij vertaald: Als gevolg van de problemen in de gezondheidszorg hangen mensen die gespecialiseerde verzorging nodig hebben af van een doorverwijzing buiten Gaza, die afhankelijk is van de goedkeuring door Israël en Egypte. Echter het aantal toelatingen om via Erez te reizen daalde aanzienlijk terwijl Rafah hoofdzakelijk dicht is. Tegen half november 2017 dienden de mensen die nood hadden aan zorgen buiten Gaza minstens 23 werkdagen voor hun ziekenhuisopname om een goedkeuring te vragen om te reizen met uitzondering van dringend gevallen. Volgens WHO zijn er 54 Palestijnen gestorven in 2017 terwijl zij wachtten op een goedkeuring van Israël om Gaza te verlaten voor een medische behandeling. De PA in de Westelijke Jordaanoever heeft ook zeer grote vertraging opgelopen bij de behandeling van aanvragen tot betaling van de kosten van de patiënten buiten Gaza;”) “(…)” (De onderwijssector lijdt ernstig onder de blokkade en de effecten van de gevechten van 2014. Hoewel de meeste scholen die beschadigd waren in 2014 tegen half 2017 waren hersteld, zijn talloze crèches en instituten van hoger onderwijs nog steeds niet hersteld wegens gebrek aan fondsen. Hoewel de geschooldheid hoog blijft bij mannen en vrouwen is de kwaliteit van het onderwijs gedurende de laatste 10 jaar gedaald wegens een gebrek aan leraars, overbevolkte klaslokalen en beperkte lestijden. Door de blokkade is er ook een tekort aan opleidingsmateriaal. De elektriciteitscrisis heeft verder een negatieve impact op het welzijn en de prestaties van de kinderen. Bovendien kreunt de onderwijssector onder de toename van de bevolking. Meer dan 5000 kinderen die naar school gaan in de niet toegestane gebieden lopen ook het risico op invasies, beschietingen en activiteiten van de gewapende Palestijnse groepen;”)

Kortom, fundamentele mensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen.

"(...)" (UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 26) (Intussen verhinderen de talloze beperkingen inzake het verkeer van goederen en personen opgelegd door Israël dat men geniet van een aantal mensenrechten zoals het recht op vrij verkeer, van een aantal economische, sociale en culturele rechten, met inbegrip van het recht op gezondheid, opleiding, werk, toereikende levensstandaard en gezinsleven. Zoals hierboven weergegeven is het recht op leven en veiligheid zeer problematisch in het licht van de excessief gewelddadige operaties ter plaatse inclusief via de zee. Gelet op haar jurisdictie en effectieve controle als bezettende macht is Israël gebonden om de mensenrechten ten opzichte van de bevolking van Gaza te respecteren).

Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

"(...)" (S. ROY, "The Gaza Strip, The Political Economy of De-development", Institute for Palestine Studies, 2016, p. 1x.) (Dr Rajaie Batniji van de Stanford – universiteit heeft een sterk essay geschreven over zijn reis naar zijn familie in Gaza: Gaza is een laboratorium voor het bestuderen van een gebrek aan waardigheid. De schendingen van de menswaardigheid die niet of juist wel worden gezien, deel gaan uitmaken van een groepsidentiteit, invasie van de persoonlijke ruimte (met inbegrip van fysiek geweld) en vernedering....De constante observatie vanuit de lucht, collectieve bestraffing door middel van de blokkade en geïsoleerdheid, schending van de woonst en communicatie, beperkingen op het recht om te reizen of te huwen of werk maken het onleefbaar in Gaza.)

1.b. De humanitaire situatie van verzoekster in het bijzonder :

In strijd met de bestreden beslissing blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de socio-economische situatie van verzoekster en haar gezin zeer slecht was:

Verzoekster heeft een diploma als apothekeres en werkte voorheen in een ziekenhuis. Zij diende haar werkzaamheden echter te stoppen na de machtsgreep van Hamas omdat zij niet bij hen hoorde. Zij had dus geen eigen inkomsten

Verzoeksters echtgenoot is eveneens vervroegd op pensioen moeten gaan na de staatsgreep van Hamas en heeft slechts een pensioen van 350 dollar. Dit is het enige gezinsinkomen.

Bij haar vertrek hadden verzoekster en haar man maar liefst 6 kinderen ten laste. Haar jongste zoon was 7 jaar oud. Geen van haar overige kinderen waren gehuwd.

Het gezin heeft een eigen woning, die zich echter in een zeer gevaarlijke toestand bevindt. De woning werd gebombardeerd door een luchtaanval tijdens de oorlog in 2014. Het gezin diende geld te lenen om de woning te herstellen. Een ingenieur heeft de woning geïnspecteerd en vastgesteld dat de fundering niet langer stevig is en bevestigd dat de woning als gevolg hiervan kan instorten. Er is geen geld om de woning te herbouwen.

Het gezin heeft geen auto omdat ze dat niet kunnen veroorloven.

Het gezin had slechts 4 uur elektriciteit per dag, waardoor verzoeksters zicht achteruit is gegaan. Zij hadden enkele batterijen als er geen elektriciteit was maar deze volstonden geenszins nu verzoekster verklaarde dat haar ogen pijn deden van het zwakke licht in de woning toen de kinderen moesten studeren. Zij dienden water aan te kopen omdat het kraanwater ondrinkbaar was;

Het gezin dient te betalen voor medische verzorging. Een broer en zus van verzoekster zijn overleden aan kanker.

Haar kinderen studeerden, maar niet systematisch. Nu eens wel en dan weer niet. De universitaire studies van de oudste dochter dienden te worden stopgezet omdat het inkomen van verzoeksters echtgenoot ontoereikend was.

Het gezin ontving hulp van geen enkele NGO (behoudens 4 zakjes cement nadat de woning was beschadigd in het luchtbombardement in 2014).

De bestreden beslissing dat de socio-economische situatie van verzoekster goed zou zijn, kan bijgevolg niet bijgetreden worden. Meer nog zij is vaak onjuist. Verzoekster verklaarde geenszins dat hun medische kosten gedekt waren door de mutualiteit. Zij zei dat haar man een mutualiteitskaart had toen hij werkte, maar na de staatsgreep moest betalen voor zijn medische kosten. Zij verklaarde geenszins dat

haar eigen familie haar financieel ondersteunde. Zij diende daarentegen geld te lenen om de woning te herstellen en geld te lenen en haar juwelen te verkopen om het land te verlaten. Zij verklaarde geenszins enige financiële ondersteuning te krijgen van haar familie in het buitenland. Maar verklaarde daarentegen dat al haar broers en zussen gepensioneerd waren en moest overleven met een pensioen (net zoals haar eigen man). Haar broers en zussen in Gaza waren niet rijk genoeg om Gaza te verlaten, maar slechts één broer en één zus gingen naar Egypte omdat zij kanker hadden, waaraan zij uiteindelijk zijn gestorven. Het gegeven dat zij naar het buitenland dienden te gaan was omdat er geen helemaal geen behandeling voor kanker beschikbaar is in Gaza. Verzoekster verklaarde tenslotte weliswaar dat zij tijdens de oorlog van 2008 terecht kon bij haar zus, doch tijdens de oorlog van 2014 konden zij bij geen enkele familie terecht maar dienden zij te schuilen in ziekenhuizen en scholen van UNRWA en kennissen, die in de Al Jalal straat woonden (verhoor, p. 2).

Ook de dochter van verzoekster bevestigde tijdens haar verhoor eveneens dat het gezin diende te overleven met slechts één pensioen en voegde eraan toe: "(...)" (mijn gezin leeft heden onder de armoedegrens"). Zij voegde er eveneens aan toe dat het gezin niet beschikte over een generator noch over een auto.

Uit voorgaande verklaringen blijkt onmiskenbaar dat de socio-economische situatie van het gezin slecht was.

In het administratief dossier zit een artikel over de Gazaanse middenklasse. Voor zover dit artikel al betrouwbaar en actueel zou zijn, dient te worden vastgesteld dat verzoekster helemaal niet voldoet aan de levenswijze van de middenklasse : "(...) » (p. 11 /14) (vrij vertaald : «Gazanen die beschikken over voldoende middelen hebben generatoren en zonnepanelen waardoor ze 24u op 24u elektriciteit hebben en een wagen om hun familie te bezoeken. Zij kunnen maaltijden nuttigen in één van de vele restaurants die er zijn in Gaz. Sommigen gaan naar hotels met private bungalows aan het strand in het zuiden van de baai van Gaza waar zij huizen met private zwembaden huren.")

Op basis van voormelde nota en de verklaringen van verzoekster kan bijgevolg geenszins worden besloten dat zij zich niet zou bevinden in een situatie van onmenselijke en vernederende omstandigheden, die doelbewust worden uitgelokt door Israël.

Ten overvloede licht verzoekster elders in dit verzoekschrift toe dat alle mensen van Gaza zich in een vernederende en onmenselijke behandeling bevinden, en dit ongeacht hun financiële situatie.

2.a De veiligheidssituatie in Gaza in het algemeen:

Ook de veiligheidssituatie in Gaza is heel slecht:

Zie UN General Assembly, Report by the Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967 (demonstrations and use of force; access and movement restrictions; other topics), 22 oktober 2018:

(...) (De protesten aan de hekkens begonnen op 31 maart 2018 onder de noemer "Grote terugkeermars", waarbij de Palestijnen in Gaza het recht opeisen om terug te keren naar hun thuis en de blokkade op te heffen. De meeste Gazanen zijn Palestijnen die gedwongen werden om hun huis en land te verlaten in 1948. Gaza zit onder een blokkade gedurende de laatste 11 jaar waarbij de meeste inwoners nooit de kans hebben gehad om het land te verlaten. Toegang tot essentiële medische verzorgen, onderwijs en levensonderhoud is extreem beperkt. De afname van de financiële steun voor UNRWA zal een verschrikkelijke impact hebben op de inwoners van Gaza. In het licht hiervan hebben de inwoners van Gaza zich verzameld aan de grens met Israël elke vrijdag vanaf 30 maart in verschillende getalen om hiertegen te protesteren; Op het ogenblik van het schrijven van dit artikel werden er meer dan 200 Palestijnen gedood door Israël in Gaza, waarvan 150 in de context van de protesten. Onder de doden bevonden zich 38 kinderen. Op 14 mei alleen al werden er 42 Palestijnen gedood tijdens de protesten onder wie 6 kinderen. Naast het hoge aantal doden werd er een extreem hoog aantal gewonden geteld, meer dan 210000, waaronder 5300 door munitie en de rest door het inhaleren van traangas of rubberen of andere kogels. De protesten houden aan en het aantal doden en gewonden stijgt. Zo werden er 7 Palestijnen met 2 kinderen gedood op 28 september 2018. De negatieve impact van deze gebeurtenissen op kinderen kan niet worden genegeerd en hoewel de internationale gemeenschap aandringt om de rechten van kinderen te respecteren blijven er kinderslachtoffertjes vallen. Zelfs in de gevallen waarin Palestijnen stenen en molotov cocktails hebben gegooid of de Israëlische soldaten op een andere wijze hebben benaderd waren het merendeel van

deze incidenten volgens diverse internationale organisaties en de Speciale Rapporteur geen directe bedreiging voor het leven en het onmiddellijke welzijn van de zwaar bewapende Israëlische soldaten en rechtvaardigend zij niet het gebruik van dodelijk geweld door deze laatsten onder het internationale recht. De meesten werden zelfs gedood toen zij ongewapend waren.)

Zie www.knack.be/nieuws/wereld/gaza-is-een-kruitvat-dat-elk-moment-opnieuw-kan-ontploffen/article-opinion-1446727.html

Op zaterdag 30 maart is het exact één jaar geleden dat 2 miljoen Gazanen massaal de straat op trokken. Het startschot van wat bekend zou worden als de Great March of Return. Vandaag, één jaar later, gaan de - veelal vreedzame - protesten onverminderd voort. De Palestijnen riepen voor dit weekend, naar aanleiding van de 'verjaardag' van dat startschot op tot een 'Mars van één miljoen' - terwijl de situatie de afgelopen weken opnieuw erg onrustig was. Vanuit Gaza werden vorige dinsdag een aantal raketten afgevuurd richting Israël, een oorlogsmisdad onder internationaal recht. Israël voerde een reeks bombardementen uit op de Gazastrook. Dit allemaal op een kleine twee weken van de Israëlische parlementsverkiezingen op 9 april. Gaza is een kruitvat dat elk moment opnieuw kan ontploffen, letterlijk en figuurlijk. Het gevaar op een gewelddadige onderdrukking van nieuwe Palestijnse protesten is reëel. Israël reageerde het afgelopen jaar immers als vanouds op vreedzaam verzet. Met een bloedige, ijzeren hand. Volgens recent vrijgegeven cijfers van de VN werden tussen 30 maart 2018 en 22 maart 2019 in het kader van deze demonstraties 195 Palestijnen gedood, waaronder 41 kinderen. Bijna 29.000 Palestijnen raakten (zwaar-)gewond..... De Gaza-onderzoekscommissie van de VN stelde dat met de mogelijke uitzondering van twee specifieke gevallen, het Israëlische geweld een schending van het internationaal recht uitmaakte. De VN-onderzoekers hebben het daarbij expliciet over oorlogsmisdaden en mogelijke misdaden tegen de menselijkheid.

Zie NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag

De burgerbevoling van Gaza werd slachtoffer van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, de Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op rakketaanvallen van Hamas. Gazanen leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid.

"(...)" (52 UNSCO, Gaza ten years later, juli 2017, p. 11-12, <https://unsco.unmissions.org/gaza-ten-years-later-report-july-2017>) (Regelmatige militaire activiteiten met inbegrip van Israëlische invallen en luchtaanvallen in antwoord op rakketaanvallen door Hamas op Gaza alsook rondes van grote gevechten met Israël in de laatste decennia hebben hun tol geëist. De conflicten leidden tot massale ontheemding van de bevolking, een groot aantal doden en gewonden en wijdverspreide schade aan de basisinfrastructuur waardoor de kwetsbaarheid van de Palestijnse bevolking is toegenomen door een bijna totaal gebrek aan basis beschermende maatregelen zoals waarschuwingssystemen en schuilkelders.)

De militaire aanvallen op Gaza kaderen, samen met de blokkade, binnen het continuüm van een beleid gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israël.

"(...)" (UNGA, Human Rights Council, Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact-Finding Mission on the Gaza conflict, 25 september 2009, p.404-408 en p.416) (De missie is van mening dat de militaire operatie van Israël tussen 27 dec 2008 en 18 januari 2009 en de impact ervan niet kunnen worden begrepen noch gezien kunnen worden los van de ontwikkelingen daarvoor en daarna. De operatie kadert in het constante beleid van Israël met betrekking tot de bezette Palestijnse gebieden, waarbij de meeste initiatieven gebeurden in strijd met het internationale recht. Militaire overmacht kon voor de missie de ondernomen acties niet rechtvaardigen. Deze constante politiek blijkt het meest uit de blokkade die de operaties voorafgaat en die in de ogen van de missie neerkomt op een collectieve bestraffing die intentioneel wordt opgelegd door Israël aan de inwoners van Gaza.)

De veiligheidssituatie blijft volatiel.

"(...)" (UNHCR, Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return, p. 6) (Hoewel het staakt het vuren uit 2014 nog steeds stand houdt en er sindsdien geen verdere ontheemding wegens het conflict werd vastgesteld, blijft de veiligheidssituatie in Gaza extreem volatiel waarbij spanningen tussen Israël en Hamas aanleiding geven tot verschillende episodes van geweld en onschuldige burgerslachtoffers. Na de beslissing van de VS om Jeruzalem officieel te beschouwen als de hoofdstad van Israël begin december 2017 is de situatie verslechterd met meer veiligheidsincidenten waardoor raketten werden afgevuurd vanuit Gaza, protesten en conflicten zijn uitgebroken tussen Israël en Palestina.)

Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. (PCHR, Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy..., 26 maart 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12200>; Al Mezan Center for Human Rights, Israeli Forces Launch Intensive Airstrikes on Gaza and Targets Civilian Property, 26 maart 2019). Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit.

"(...)" (Gisha, Israel closes crossings between Gaza and Israel, blocks all access to "fishing zone", 25 maart 2019, <https://gisha.org/updates/9866>) (Deze maatregelen zijn extreem schadelijk voor de inwoners van Gaza. Hoewel het afvuren van raketten op de burgerbevolking in strijd is met het internationale recht, kan het geen aanleiding geven tot strafmaatregelen jegens de hele bevolking van Gaza. De inwoners worden herhaaldelijk onderworpen aan strenge beperkingen van het vrije verkeer van goederen en personen door Israël. Ze hangen af van de door Israël gecontroleerde oversteekplaatsen te Erez en Kerem Shalom om toegang te kunnen krijgen tot basisvoorzieningen en humanitaire leveringen, medische verzorging, onderwijs, levensonderhoud en gezinshereniging. De oversteekplaats sluiten tot nader bericht en de toegang tot de wateren van Gaza beperken maakt een collectieve bestraffing uit die strijdig is met het internationale recht.)

Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza.

"(...)" (Niet alleen hebben de aanhoudende conflicten geleid tot een verwoesting van huizen en ontheemding van de bevolking, maar zij hebben ook bijkomende schade berokkend aan de reeds gebrekkige infrastructuur waardoor de dienstverlening onderbroken werd en fysieke en mentale trauma's werden opgelopen. Bijna drie jaar na de meeste recente conflicten zijn veel diensten nog niet heropgestart. De landbouwgronden die beschadigd waren zullen nog jaren nodig hebben vooraleer ze opnieuw oogsten kunnen geven zoals voor het conflict en veel bedrijven werden niet opnieuw opgestart) (...)" (UNSCO, Report to the Ad Hoc liaison Committee, mei 2017, p.15) (De herhaalde focus op wederopbouw na de oorlogen heeft ertoe geleid dat er geen aandacht meer ging naar langdurig en duurzaam herstel van de ontwikkeling van Gaza).

"(...)" (S. ROY, "The Gaza Strip, The Political Economy of De-development", Institute for Palestine Studies, 2016, p. 401.) (Gaza heeft een structureel disfunctionerende economie. De blokkade heeft de normale handel waarvan de kleine economie van Gaza afhankelijk was stopgezet, waardoor ook de private sector geen jobs meer creëerde. Door middel van vernietigende aanvallen heeft Israël verhindert dat de economie zou herleven.)

Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. (60 HRW, Two authorities, one way, zero dissent, oktober 2018, p. 1-6) Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live." die recent plaatsvonden in Gaza (HRW, Another brutal crackdown by Hamas in Gaza, 20 maart 2018)

2.b. De veiligheidssituatie van verzoekster in het bijzonder:

Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij woonachtig was in Khan Younes, in Abasan Al Kabira, vlak aan de grens met Israël. Zij verklaarde dat het er erg onveilig was omdat de terugkeermars er plaatsvond, omdat er tunnels werden gegraven onder haar huis en omdat Hamas de woning wil gebruiken om de grens met Israël te bespioneren. Verzoekster vreesde hiervoor voor de represailles van Israël :

(...)

En verder:

(...)

De bestreden beslissing is gebaseerd op een nota over de veiligheidssituatie in Gaza uit december 2018. Voormelde nota toont duidelijk aan dat het geweld zich voornamelijk situeert in de grensregio, waar verzoekster precies uit afkomstig is. Verder blijkt uit deze veiligheidsnota dat Israël naast aanvallen op de terugkeermars, ook herhaaldelijk aanvallen doet op de landbouwgebieden aan de grens, waarbij de onschuldige landbouwbevolking sterft. Tenslotte is voormelde nota beperkt tot de situatie tot 8 december 2019 en houdt zij dus geen rekening met de huidige incidenten in het bijzonder de recente bombardementen op Israël. Voormelde nota bewijst bijgevolg geenszins dat verzoekster zich in een veilige toestand zou bevinden in Gaza.

Tenslotte blijkt uit andere landinformatie dat de tunnels een bijkomend veiligheidsgevaar betekenen voor de lokale bevolking.

UK Home Office, Country policy and information note Occupied Palestinian Territories, December 2018, www.refworld.org:

(...) (Sommige inwoners van Gaza gaan in en buiten Gaza op een onregelmatige wijze. Een illegaal tunnelsysteem wordt gebruikt om goederen en mensen te smokkelen uit Gaza naar Egypte. De omvang van dit verkeer is moeilijk in te schatten omdat het illegaal plaatsvindt. De Israëlische en Egyptische overheden zijn actief bezig met het zoeken en vernietigen van de tunnels.)

<https://www.pbs.org/newshour/world/israel-bombs-gaza-tunnel-closes-key-crossing-after-attack>
12/05/2018:

"(...)" (Zaterdag heeft het leger verschillende luchtaanvallen uitgevoerd in het noorden van Gaza, nabij de oversteek van Erez om een tunnel van Hamas te vernietigen. Lt Col Jonathan Conrucus, een woordvoerder van het leger zei dat de tunnel wekenlang werd opgespoord en vernietigd werd tot enkele meters in Gaza. Het is de zesde tunnel die Israël heeft vernietigd in verschillende maanden tijd ingevolge de nieuwe instrumenten van Israël om tunnels op te sporen en te vernietigen.)

Twee Gazanen zijn afgelopen nacht gedood in een grensoverschrijdende tunnel tussen de door Hamas geregeerde Gazastrook en het Egyptische schiereiland Sinai, meldden functionarissen in Gaza op maandag, Brabosh, Arutz Sheva, Anadolu Agency, 11 februari 2019, <https://israelcnn.com/news/news/20190211-02>

De twee mannen werden blijkbaar gedood door gifgas in de tunnel, zei Iyad al-Bozm, een woordvoerder van het Hamas-regime in Gaza. Een van de twee mannen die in de tunnel zijn gedood, was een lid van Hamas, zei Bozm. De Hamas-functionaris werd geïdentificeerd als de 39-jarige Abdel Hamid al-Akker, een politieagent van Hamas. De tweede Gazaan die werd gedood in de tunnel, werd geïdentificeerd als de 28-jarige Subhi Abu Kersheyn. Bozm zei niet wat de bron was van het gifgas dat de twee mannen doodde. Twee andere beveiligingsmedewerkers werden vanuit de tunnel gered door civiele veiligheidsteams en werden met spoed naar het ziekenhuis gebracht voor behandeling, aldus de verklaring. De verklaring gaf echter geen verdere details over de omstandigheden van de medewerkers. Lokale Palestijnse media meldden op zondag, dat negen Palestijnen waren vermist in een tunnel nadat ze waren gebombardeerd door Egyptische strijdkrachten langs de grens tussen Egypte en Gaza. Er was geen commentaar van het Egyptische leger op die aantijging. Na de Egyptische staatsgreep van 2013 tegen de eerste vrij gekozen president van het land, Mohamed Morsi, begonnen de Egyptische autoriteiten het grensoverschrijdende tunnelsysteem uit Gaza te vernietigen. Caïro heeft geprobeerd het harde optreden te rechtvaardigen door te wijzen op een voortdurende militante opstand in de Sinai, die losbarstte na de staatsgreep van 2013. Er zijn onbevestigde berichten dat het Egyptische leger, als onderdeel van zijn pogingen om grensoverschrijdende tunnels tussen Gaza en de Sinai te doorbreken, het gas de tunnel in heeft gepompt. In februari 2017 beschuldigde Hamas Egypte van het pompen van gifgas in een onlangs vernietigde tunnel, waarbij drie inwoners uit Gaza die probeerden de tunnel te repareren, werden gedood. Egypte heeft tientallen tunnels die uit Gaza naar de Sinai voeren vernietigd, en daarbij de tunnels onder water heeft gezet met zeewater dat werd opgepompt uit de naburige Middellandse Zee of ze met explosieven gesloopt. Egypte onderhoudt een blokkade met Gaza sinds de machtsovername van Hamas van de Gazastrook, om dezelfde reden als Israël: de terreur buiten de deur houden en wapensmokkel te verhinderen."

Dit alles in samenhang met de hierboven geciteerde algemene veiligheidsinformatie laat niet toe te concluderen dat verzoekster veilig en menswaardig zou kunnen leven in Gaza.

3.a. De levensomstandigheden van de Gazaanse bevolking geven aanleiding tot vervolging onder de Vluchtelingenconventie, minstens tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ongeacht hun financiële situatie :

Zie NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag

Bepaalde levensomstandigheden kunnen gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval het risico op schadelijke socio- economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragssluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §250-253 en §263)

In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld wordt en die volledig afhankelijk is van overheidssteun: asielzoekers.(M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T.Vreemd. 2013, p. 32) De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het EHRM een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het EHRM hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. VK, §282.)

Gaza is, net zoals de Westelijke Jordaanoever, door Israël bezet gebied. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder Internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. (Verdrag (IV) van Genève betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd van 1949, afdeling III Bezette gebieden. Over de toepasselijkheid van het Verdrag (IV) van Genève betreffende de bescherming van burgers in oorlogstijd van 1949 op de bezette Palestijnse gebieden waaronder Gaza, zie International Court of Justice, Legal Consequences of a Wall in the Occupied Palestinian Territory (Request for advisory opinion): Summary of the Advisory Opinion of 9 July 2004, p. 8-9)

De desastreuse humanitaire situatie in Gaza is het resultaat van een, door het internationaal recht als illegaal bestempelde, blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking (en dus in strijd met het Internationaal humanitair recht) met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van Internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn met andere woorden het gevolg van intentionele acties van publieke autoriteiten, de Israëlische staat. (UN Human Rights Council, Implementation of Human Rights Council Resolutions S-9/1 and S-12/1, 25 januari 2017, A/HRC/34/36, §36, <http://www.refworld.org/docid/58ad8c054.html>)

Hieruit volgt dat in het onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij verwijdering naar Gaza de MSS-test gehanteerd moet worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie (M. MAES, "Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", T.Vreemd. 2013, p. 37-38.)

III.2. De M.S.S.-test toegepast

NANSEN concludeert dat iemand verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. En dit omwille van:

- de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften (zoals hierboven beschreven) voor de volledige Gazaanse bevolking;
- het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap;
- de internationale verplichtingen van Israël;
- de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn.

Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd reeds bevestigd door de RvV:

“In de bestreden beslissing wordt op basis van de informatie in het administratief dossier geconcludeerd dat “Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in de zomer van 2014 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlsche strijdkrachten.”

De Raad leest echter in de informatie van het Commissariaat-generaal (adm. Doss. Landeninformatie stuk 9, COI Focus. Territoires Palestiniens-Bande de Gaza. Conditions de vie à Gaza), in de nota van het BCHV (adm. Doss., stuk 4, p. 4) en het verzoekschrift, dat Israël al jaren de Palestijnse gebieden waaronder Gaza, bezet (bezet heeft in het geval van Gaza), en sinds Hamas aan de macht is tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Volgens de VN is de blokkade in strijd met het Internationaal recht en komt zij neer op een collectieve bestraffing van de burgerbevolking (nota BCHV, p. 5: de blokkade beschreven door de Secretaris-Generaal: “a continuing collective penalty against the population in Gaza”). De gevolgen van de blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn desastreus geweest voor de burgerbevolking (zie onder andere citaten in het verzoekschrift afkomstig van het Rode Kruis (ICRC) en UNWRA; UNGA, Human Rights Council, p. 4 nota BCHV). Niettegenstaande verwerende partij stelt dat de UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren blijkt uit de informatie dat er sinds het staakt het vuren tussen Israël en Hamas 26 augustus 2014 weinig of geen sprake is van een wederopbouw en UNRWA zelf in financiële problemen zit. De Raad is dan ook van oordeel dat ten deze sprake is van onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgerbevolking van Gaza.”(RvV 7 augustus 2015, nr. 150535, §2.15.2.)

En:

“De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan de verweernota dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlsche autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlsche autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al bijna tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt. Integendeel, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt het- vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan en dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlsche restricties op het invoeren van bouwmaterialen. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een “kruitvat” waar twee miljoen Palestijnen “gevangen zijn in een humanitaire tragedie”. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza. Dat verzoeker over voldoende financiële middelen beschikt, universitaire studies gevolgd heeft, uit een invloedrijke familie komt, over een functionerend familiaal en sociaal netwerk beschikt en in goede gezondheid is, doet geen afbreuk aan dit besluit. De financiële slagkracht van verzoekers familie verandert immers niets aan de gevolgen van Israëlsche blokkade, met name het chronisch tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook en het gegeven dat nauwelijks 10% van de inwoners toegang heeft tot drinkbaar water (RvV 16 februari 2017, nr. 182381).

4. Geen mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza

Tenslotte dient verzoekster de internationale beschermingsstatus te worden toegekend nu zij in de onmogelijkheid verkeerd om veilig terug te keren naar Gaza:

Zie NANSEN NOTE 2019/1, Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag

Het CGVS baseert zich hiervoor op objectieve landeninformatie weergegeven in 'COI Focus Territoires Palestiniens Retour dans la bande de Gaza, 28 novembre 2018' geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019.

Op basis van deze informatie zijn volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS makkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. (BCHV, Het Verdrag van Chicago. Toepassing op asielzoekers aan de grens, juli 2013)

Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas (OCHA, Recent trends in Palestinian access from Gaza: Erez and Rafah crossings, 8 oktober 2018)

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie; pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'.⁸⁴ Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten.⁸⁵ Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend. (86 OCHA, Gaza Crossings'Operations Status: Monthly Update, februari 2019)

Hieruit volgt dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan.

In twee recente arresten, waarvan één gevelde in Algemene Vergadering, vernietigt de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS ten aanzien van Palestijnen van Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de informatie, 'COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 7 juni 2018', op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger, doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. ⁸⁵ GISHA, Rafah Crossing still closed to exit from Gaza, 16 januari 2019, <http://gisha.org/updates/9701>; BBC, Palestinian Authority removes staff from Gaza-Egypt crossing, 7 januari 2019. <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-46782179>; The Electronic Intifada, Mahmoud Abbas tightens israel's siege of Gaza, 7 januari 2019, <https://electronicintifada.net/blogs/maureen-clare-murphy/mahmoud-abbas-tightens-israels-siege-gaza> "Vermits verwerende partij het in onderhavige bestreden beslissing gedurende anderhalve pagina nodig acht te benadrukken dat deze grens werd opengesteld en in een uitermate verkrampde poging tracht aan te tonen hoe veilig het wel is om vanuit Caïro Rafah onder escorte van de Egyptische veiligheidsdiensten te bereiken - toegegeven dat deze veiligheidstroepen het doelwit vormen van

extremistische groeperingen - kan de Raad enkel vaststellen dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van deze grensovergang nog steeds een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Daarenboven blijkt uit het door de verzoekende partij neergelegd internetartikel van de BBC dat de beslissing tot het opnieuw sluiten van de grens te Rafah is ingegeven door de hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas.

De Raad is van oordeel dat de recent fundamenteel gewijzigde toestand betreffende de situatie aan de grensovergang samen gelezen met het sterk gewijzigde spanningsniveau tussen de agerende actoren in de regio een diepgaand onderzoek vergen naar de correcte impact op het beoordelen van de internationale beschermingsstatus van Gazanen.”(RvV 16 januari 2019, nr. 215224)

“8.2.4.2. (...)”

Belangrijk is dat de RvV oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijk element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de RvV betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen, een wezenlijk element in de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor mutadis mutandis de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh⁹⁰ en de rechtspraak van de Raad van State⁹¹ toe waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land om zijn bestemming te bereiken door onveilige gebieden moet reizen.

5. De persoonlijke vervolging van verzoekster door Hamas:

Hierboven is reeds gebleken dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus/subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend gezien de onveilige en mensonwaardige situatie waarin zij moet leven ingevolge de intentionele acties van Israël.

Daarenboven verklaarde Verzoekster ook te zijn gevlucht omdat zij persoonlijk geviséerd wordt door Hamas, met name omdat zij geweigerd had dat Hamas gebruik maakte van haar woning om van daar uit de grens te bespioneren.

Het CGVS achtte het asielrelaas van verzoekster echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen:

Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoekster afgewezen omdat Hamas haar woning niet meer zou hebben gebruikt na haar vertrek. Dit is feitelijk gezien onjuist. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij helemaal niet durfde te zeggen dat haar woning niet meer gebruikt werd door Hamas, maar dat haar echtgenoot over deze gebeurtenissen niet durfde te praten aan de telefoon uit veiligheidsoverwegingen.

Ten onrechte stelt het CGVS dat verzoekster niet kon reizen via Rafah indien zij gezocht zou zijn geweest door Hamas. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat hetzelfde argument kennelijk niet verhinderde dat aan verzoekster dochter de vluchtelingenstatus werd toegekend. Bovendien verklaarde verzoekster dat de bussen die vertrokken met voorafgaande goedkeuring van Egypte niet werden gecontroleerd door Hamas, zodat zij de grenspost veilig kon verlaten.

Het CGVS kan verzoekster bezwaarlijk verwijten geen interesse te hebben in de situatie in Gaza na haar vertrek. Hierboven is reeds meegedeeld dat zij contact heeft opgenomen met haar man en dat zij op gedetailleerde wijze de situatie beschreef waarin haar gezin zich bevond.

Verder stelt het CGVS ten onrechte dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over het kappen van de bomen. Verzoekster verklaarde tijdens het tweede verhoor dat ze de bomen kapten teneinde Hamas te ontmoedigen. In het eerste verhoor heeft zij hetzelfde bedoeld maar staat een materiële vertaalfout. Er staat letterlijk: “De bomen aan ons huis werden gekapt. Dit om ons te ontmoedigen daar te blijven. De familie kapte de bomen weg.” Dat kan niet kloppen dat én anderen de bomen omkappen om de familie te ontmoedigen én tegelijk de familie zelf de bomen omkapt. Bedoelt wordt : “De bomen aan ons huis werden gekapt. Dit om HEN te ontmoedigen daar te blijven. De familie kapte de bomen weg.” Anders houdt de zin geen steek.

Dat verzoekster haar oproepingsbrief niet voorlegde tijdens haar verhoor voor het CGVS is geen argument om haar asielaanvraag af te wijzen. Onmiddellijk na haar verhoor contacteerde verzoekster haar echtgenoot en onmiddellijk daarna mailde zij de oproepingsbrief door naar het CGVS. Voormeld document bevond zich in Gaza (het is trouwens gevaarlijk om met dit document te reizen) en werd onmiddellijk doorgestuurd naar het CGVS.

Het CGVS stelt dat het gegeven dat verzoekster dochter werd erkend als vluchteling irrelevant zou zijn omdat elk verzoek tot internationale bescherming afhangt van de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik waarop de beslissing wordt genomen. Welnu uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor van de dochter plaatsvond op 30 januari 2019 terwijl het verhoor van verzoekster plaatsvond op 20 maart 2019. Op twee maand tijd is de veiligheidssituatie in Gaza niet verbeterd, integendeel intussen is er van een staakt het vuren geen sprake meer en heeft Israël Gaza opnieuw gebombardeerd. Verder blijkt dat de dochter samenwoonde met verzoekster en in dezelfde slechte socio-economische levensomstandigheden verkeerde als de overige gezinsleden. Net als haar moeder vreesde verzoeksters dochter ook omwille van de ligging van de woning aan de grens met Israël, omwille van de tunnels die men onder de woning bouwde en zij verklaarde persoonlijk te vrezen voor Hamas die deze woning wilden gebruiken als spionagewoning tegen Israël. Gelet op deze grote gelijkenissen dient verzoekster weldegelijk te worden erkend als vluchteling.

Tenslotte kan het gegeven dat verzoekster haar paspoort heeft verscheurd bezwaarlijk relevant zijn. Verzoekster heeft haar paspoort precies gescheurd uit schrik om te worden teruggestuurd naar Gaza. Het gegeven dat zij afkomstig is uit Abasan Al Kabira wordt niet betwist. Evenmin kan er getwijfeld worden aan het gegeven dat zij dit dorp pas recent heeft verlaten. Indien verzoekster Gaza lang geleden zou hebben verlaten en intussen elders zou hebben verbleven, zou zij geen gedetailleerde verklaringen hebben kunnen afleggen over de terugkeermars en de veiligheidssituatie in het gebied."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de "Nansen Note 2019/1. Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag" van M. Claes als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 11 april 2019 wordt de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019" van 1 april 2019 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

2.3.3.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster onder meer haar identiteitskaart en haar huwelijksakte uit Gaza heeft neergelegd en dat aan haar identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “(e)en vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.

Artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont aan de hand van documenten en ook niet beweert dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook in het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk bevestigd dat verzoekster niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1D van het Verdrag van Genève is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf. HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, <http://curia.europa.eu>).

2.3.3.2. Beoordeling

Verzoekster verklaarde drie weken voor haar vlucht uit Gaza problemen te hebben gekregen met leden van Hamas die vanuit haar huis het Israëlische leger wilden observeren. Zij werd gearresteerd omdat zij zich hiertegen verzette en tijdens de twee dagen dat ze werd vastgehouden werd ze beledigd, geduwd, ondervraagd en in een donkere kamer alleen opgesloten. Twee weken na haar vrijlating kwamen opnieuw leden van Hamas haar huis binnen. Zij verschuilden zich tussen de bomen in haar tuin om het Israëlische leger te observeren. De volgende dag kapte verzoekster de bomen in haar tuin. Hierop stuurde Hamas een oproepingsbrief naar haar huis waarin stond dat zij zich zo snel mogelijk moest gaan melden in het politiekantoor. Terwijl verzoekster onderdook bij een vriendin vielen leden van Hamas opnieuw haar huis binnen, sloegen ze de deuren kapot en vroegen ze haar man waar zij was. Vervolgens regelde haar man haar vlucht uit Gaza.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielerelaas, nu (i) het zeer ongeloofwaardig is dat Hamas, die haar arresteerde en twee dagen lang ‘folterde’ omdat zij hen de toegang weigerde tot haar huis dat op een strategische locatie gelegen blijkt te zijn, na haar vertrek uit Gaza niet meer naar haar huis zou zijn gekomen, (ii) zij Gaza heeft kunnen verlaten op het moment dat zij gezocht werd door Hamas via de Rafah grenspost, die toen nochtans door Hamas zelf bewaakt werd, (iii) zij weinig blijkt te weten over het verdere verloop van haar problemen na haar vertrek uit Gaza, (iv) er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen haar verklaringen, (v) de omstandigheid dat zij haar eigen paspoort, waarmee zij Gaza zou hebben verlaten, vernietigde, doet vermoeden dat zij wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van haar paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die zij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming, en (vi) de door haar neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen.

Verzoekster slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze het zeer ongeloofwaardig acht dat Hamas, die verzoekster arresteerde en twee dagen lang ‘folterde’ omdat zij hen de toegang tot haar

huis weigerde, na verzoeksters vertrek uit Gaza niet meer naar haar huis zou zijn gekomen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaarde nochtans dat Hamas de locatie van uw huis wilde gebruiken omdat het dichtbij de grens met Israël lag. Vanuit uw huis konden ze immers het Israëlische leger observeren met hun verrekijkers of zelfs vanop uw dak raketten afvuren naar Israël. U hebt hen echter tegengehouden waardoor u twee dagen lang vastgehouden werd. U werd vrijgelaten mits een belofteattest dat u hen niet meer de toegang tot uw huis zou weigeren. Daarna kwam Hamas nog een keer naar uw huis, de dag nadat ze u een oproepingsbrief verstuurd hebben. Gevraagd of dat de laatste keer was dat Hamas naar uw huis kwamen, antwoordde u bevestigend (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het is verre van geloofwaardig dat Hamas, dat eerst zoveel moeite deed om deze strategische locatie van waaruit ze Israël konden bedreigen te gebruiken, daarna totaal geen interesse meer daarin zou tonen, dit terwijl ze in uw afwezigheid uw huis nog beter kon benutten vermits ze geen verzet van uw kant zou zien. Geconfronteerd hiermee, antwoordde u eerst dat Hamas niet meer bij u thuis kwam omdat ze weten dat u weg bent, wat geen verklaring is gezien bovenstaande opmerking. U herinnert aan de essentie van het probleem, namelijk dat Hamas eigenlijk uw huis wilde gebruiken voor hun operaties tegen Israël, paste u uw antwoord aan en verklaarde u ineens dat u niet durft te zeggen dat ze niet meer bij u thuis komen. Uw man zou het niet zeggen aan telefoon omdat het delicaat zou zijn (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Het zijn echter ad-hoc verklaringen die weinig steek houden. U schijnt uw antwoorden aan te passen om deze te laten stroken met de vraagstelling.”

Door in het verzoekschrift te stellen dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij helemaal niet durfde te zeggen dat haar woning niet meer gebruikt werd door Hamas, maar dat haar echtgenoot over deze gebeurtenissen niet durfde te praten aan de telefoon uit veiligheidsoverwegingen, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van de *ad hoc*-verklaringen die zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds aflegde. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Met een dergelijk summier betoog blijft verzoekster hiertoe echter in gebreke.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas eveneens onderuit wordt gehaald door het feit dat zij Gaza heeft kunnen verlaten op het moment dat zij gezocht werd door Hamas via de grenspost te Rafah, die toen nochtans door Hamas zelf bewaakt werd, dit terwijl verzoekster al eerder gearresteerd werd en Hamas een oproepingsbrief naar haar huis had gestuurd waarop zij niet was ingegaan met als gevolg dat leden van Hamas haar man vroegen naar haar locatie en alles bij haar thuis kapot maakten omdat ze haar niet vonden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat verzoekster in deze omstandigheden via de grenspost te Rafah Gaza is kunnen ontvluchten, is weinig geloofwaardig. Verzoeksters verklaring in het verzoekschrift dat de bussen die vertrekken met voorafgaande toestemming van Egypte door Hamas niet gecontroleerd worden is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekster betwist niet dat het fysiek niet mogelijk is om Hamas te vermijden aan de grenspost te Rafah vermits men, om Gaza te verlaten, eerst door de Palestijnse poort moet passeren en daarna pas in het Egyptische Rafah kan aankomen. In deze omstandigheden is het weinig waarschijnlijk dat Hamas niet zou controleren of er niemand Gaza wil ontvluchten die gezocht werd wegens het plegen van verzet tegen de activiteiten van Hamas. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aangeeft dat hetzelfde argument, met name dat zij niet kon reizen via Rafah indien zij gezocht zou zijn geweest door Hamas, verwerende partij niet verhinderde om aan haar dochter de vluchtelingenstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de dochter van verzoekster Gaza heeft verlaten in oktober 2015 (adm. doss., stuk 9, map met 'landeninformatie', nr. 1, Notes de l'entretien personnel, p. 4-5) en dat verzoekster niet aantoonde dat de situatie aan de grenspost te Rafah op dat ogenblik hetzelfde was als op het ogenblik dat zij Gaza verliet. De Raad acht het trouwens uiterst merkwaardig dat verzoekster geen kennis had van de modaliteiten van haar vlucht, die volledig door haar man geregeld werd (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Van iemand die een dusdanige vrees heeft voor haar autoriteiten dat zij daardoor haar land moet verlaten, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich meer zou informeren over de modaliteiten van haar vlucht, vermits zij langs deze autoriteiten passeert om haar land te ontvluchten. Dat verzoekster daar geen verdere details van weet en louter vertrouwd op het coördinatiegeld (de *tansik*) dat haar man voor haar betaalde aan de Egyptische autoriteiten, komt niet overeen met de ernst van haar vrees voor Hamas, noch met haar profiel als hoogopgeleide vrouw die wel in staat is om dergelijke informatie te verkrijgen en te begrijpen.

Daarbij komt dat verzoekster weinig blijkt te weten over het verdere verloop van haar problemen na haar vertrek uit Gaza. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U hiernaar gevraagd, antwoordde u negatief. U zou nochtans in contact zijn met uw familieleden. Uw man zou u verteld hebben dat de algemene situatie verslechterd is sinds de Mars van de terugkeer (CGVS, p. 7). Uw gezinsleden zouden echter geen persoonlijke problemen hebben (CGVS, p. 3). Ook van de inval van Hamas bij u thuis, de dag nadat u uw huis verliet, hebt u weinig kennis. Basisinformatie zoals wie precies uw huis binnenviel of met hoeveel, hebt u niet (CGVS, p. 14). Van iemand die haar land is moeten vluchten en haar gezin heeft moeten achterlaten wordt nochtans verwacht dat zij nieuwsgierig zou zijn in het verdere verloop van haar problemen, en dit dus ook na vertrek uit haar land, te meer uw echtgenoot en enkele van uw kinderen nog zijn achtergebleven. Uw geringe interesse komt dan helemaal niet overeen met uw beweerde vrees.”

Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Door in het enig middel van het verzoekschrift te stellen dat zij de situatie van haar gezin gedetailleerd heeft beschreven, beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. De bovenstaande motieven blijven dan ook overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tevens word in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op de volgende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen:

“Zo gaf u in uw eerder onderhoud voor DVZ aan dat uw man zich ook verzette tegen Hamas en vervolgens geslagen werd door hen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw onderhoud door het CGVS verklaarde u echter dat hij op het moment dat Hamas uw huis binnenkwam niet thuis was, dat hij zelf geen problemen kende met Hamas en dat hij slechts een keer een woordenwisseling had met Hamas (CGVS, p. 6). Nergens maakte u melding van het feit dat hij geslagen werd door Hamas terwijl u eerder beweerde dat hij zich ook verzette tegen Hamas en geslagen werd.

Een andere inconsistentie betreft het kappen van de bomen bij u thuis. Uit uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS blijkt dat u de bomen in uw thuis hebt laten afkappen om het voor Hamas onmogelijk te maken uw tuin te gebruiken om het Israëliëse leger te observeren, hetgeen op zijn beurt Hamas boos maakte. In uw eerdere verklaringen voor DVZ wordt echter het volgende gelezen: “De laatste tijd nam de druk op ons toe. De bomen aan ons huis werden gekapt. Dit om ons te ontmoedigen daar te blijven” (Vragenlijst DVZ, vraag 5, p. 2). Op het einde aan deze verklaringen voegde u dan weer toe: “de familie kapte de bomen weg” (Vragenlijst, vraag 5, p. 2), maar u maakte geen melding van de reden hiervoor of de reactie van Hamas hierop. Deze verklaringen komen niet overeen met elkaar en zetten daarmee de geloofwaardigheid van uw asielmotief verder op de helling.”

De eerste in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheid wordt door verzoekster volledig ongemoeid gelaten. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen. Wat de tweede tegenstrijdigheid betreft, voert verzoekster in het enig middel van het verzoekschrift aan dat er in het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een materiële vertaalfout staat en dat zij daar hetzelfde bedoelde als tijdens het gehoor op het CGVS. De Raad wijst er evenwel op dat indien verzoekster problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Arabisch aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 10, Vragenlijst). Met de loutere bewering (*post factum*) dat het niet kan kloppen wat er staat in het verslag van het gehoor bij de DVZ, slaagt verzoekster er bijgevolg niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen, die steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal nog terecht op het feit dat verzoekster bij haar aankomst in Brussel haar Palestijnse paspoort doelbewust vernietigd heeft. Verzoekster acht dit weinig relevant en stelt dat zij dit gedaan heeft *“uit schrik om te worden teruggestuurd naar Gaza”*. Zij gaat hiermee evenwel voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Een belangrijk document moedwillig afscheuren duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte

verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet). Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor uw leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden."

Deze motieven zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw identiteitskaart bewijst uw identiteit en nationaliteit. De documenten die de oorlogsschade aan uw huis bewijzen zijn niet doorslaggevend voor de beoordeling van uw beschermingsnood vermits uw huis ondertussen weer hersteld is. Het bewijs dat uw echtgenoot met vervroegd pensioen is vertrokken voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. Uw huwelijksakte toont uw burgerlijke staat aan, hetgeen niet betwist wordt.

Op de dag van uw onderhoud door het CGVS had u bovendien geen documenten om uw problemen met Hamas te staven. U zou nochtans een oproepingsbrief van Hamas hebben gekregen. U gevraagd waar die brief lag, antwoordde u dat deze nog thuis was. U dacht dat het niet nodig zou zijn dit voor te leggen (CGVS p. 14). Aldus hebt u dat niet neergelegd voor uw asiels dossier hoewel u andere documenten wel al had bezorgd via uw sociaal assistente in het centrum waar u verblijft, zoals de twee documenten die schade aan uw huis bewijzen, een document dat het pensioen van uw man bewijst, uw huwelijksakte, een oproepingsbrief die uw man kreeg van de politie en bewijzen van het beschermingsstatuut van uw dochter in België, documenten die veel minder bewijskrachtig zijn gezien zij niet over de essentie van uw problemen gaan. Dat u dan het enige bewijs van uw problemen met Hamas, namelijk de oproepingsbrief die u van hen kreeg, pas op verzoek van het CGVS na uw persoonlijk onderhoud hebt neergelegd, is opmerkelijk en doet twijfels rijzen over de authenticiteit van het genoemde document. Met betrekking tot de genoemde oproepingsbrief, dient verder te worden opgemerkt dat documenten pas waarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met Hamas ongeloofwaardig zijn, waardoor de documenten die dit relaas ondersteunen ook geen waarde hebben.

Naast deze oproepingsbrief hebt u ook een andere oproepingsbrief neergelegd die aan uw echtgenoot is gericht. Van deze oproepingsbrief maakte u echter helemaal geen melding tijdens uw onderhoud. Daar verklaarde u integendeel dat uw man geen problemen kende met Hamas, dat hij slechts een woordenwisseling had met hen. Dat u dan toch plots een oproepingsbrief voor uw man indient, is dan ook opmerkelijk. Bovendien bevat deze oproepingsbrief geen datum hoewel uw man 'onmiddellijk' wordt opgeroepen door de politie naar het politiekantoor (zie documenten).

U legde ook bewijzen neer dat uw dochter als vluchteling erkend werd in België. Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw dochter hier erkend werd als vluchteling, niet automatisch betekent dat u ook in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Er dient immers benadrukt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het

verzoek. Volgens deze individuele beoordeling komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut en evenmin voor het statuut van subsidiaire bescherming."

In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt, wordt het argument dat zij haar oproepingsbrief niet voorlegde tijdens het gehoor op het CGVS niet gebruikt om haar asielaanvraag af te wijzen. Wel wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het opmerkelijk is dat zij het enige bewijs van haar problemen met Hamas pas op verzoek van het CGVS na haar persoonlijk onderhoud heeft neergelegd en dat dit twijfels doet rijzen over de authenticiteit van dit document. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Met de verklaring (*post factum*) dat het gevaarlijk is om met een dergelijk document te reizen, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten, temeer nu zij op het CGVS nog gewoon verklaarde dat zij niet wist dat dit document belangrijk was en dat ze er niet aan dacht deze mee te brengen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Voor zover verzoekster met betrekking tot haar dochter nog aanvoert dat het gehoor van haar dochter op minder dan twee maanden voor haar gehoor plaatsvond en dat op twee maanden tijd de veiligheidssituatie in Gaza niet verbeterd is en dat haar dochter met haar samenwoonde en in dezelfde slechte socio-economische levensomstandigheden verkeerde als de overige gezinsleden, dat ook haar dochter een vrees had omwille van de ligging van de woning aan de grens met Israël en verklaarde een persoonlijke vrees te hebben voor Hamas die hun woning wilde gebruiken om Israël te bespioneren, zodat ook zij gelet op deze grote gelijkenissen dient te worden erkend als vluchteling, wijst de Raad er met verwerende partij ter terechtzitting op dat voor de toepassing van het principe van eenheid van familie verschillende criteria vervuld moeten zijn: (i) verzoekster dient te behoren tot het kerngezin, (ii) zij dient over dezelfde nationaliteit te beschikken, (iii) de referentiepersoon, *in casu* verzoeksters dochter, dient op het ogenblik van de beslissing in hoofde van verzoekster nog steeds over een beschermingsstatuut te beschikken en (iv) het vermoeden van gedeelde vrees wordt niet weerlegd. Te dezen blijkt uit de voorgaande motieven dat niet aan elk van deze criteria is voldaan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de dochter van verzoekster in oktober 2015 Gaza heeft verlaten en van 4 december 2015 tot 13 januari 2019 in Nasr (Egypte) heeft verbleven (adm. doss., stuk 9, map met 'landeninformatie', nr. 1, Notes de l'entretien personnel, p. 4-5), zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat zij met haar dochter samenwoonde en dat beiden in dezelfde slechte socio-economische levensomstandigheden verkeerden. Bovendien legde verzoekster, in tegenstelling tot haar dochter, geen geloofwaardige verklaringen af over haar asielrelaas.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*), van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) dat "(d)e (...) termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het Hof aan dat *“(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (Ibid., § 28).

Uit een later arrest van het Hof vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het Hof hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b), van de richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* of nog dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35).

Te dezen voert verzoekster aan dat de veiligheidssituatie in Gaza heel slecht is. Uit de motieven van de bestreden beslissing, die gesteund zijn op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 9, map met 'landeninformatie', nr. 4, COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 28 februari 2019 en de update hiervan van 25 maart 2019), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de door verwerende partij bij haar nota met opmerkingen gevoegde COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019”* van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR)

vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart 2019 met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat er omwille van het patroon van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals zeer recent nog is gebeurd, en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, te dezen sprake is van een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid, van voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoekster als Palestijnse in de Gazastrook actueel een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling.

Bijgevolg wordt aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN